

VEROLET

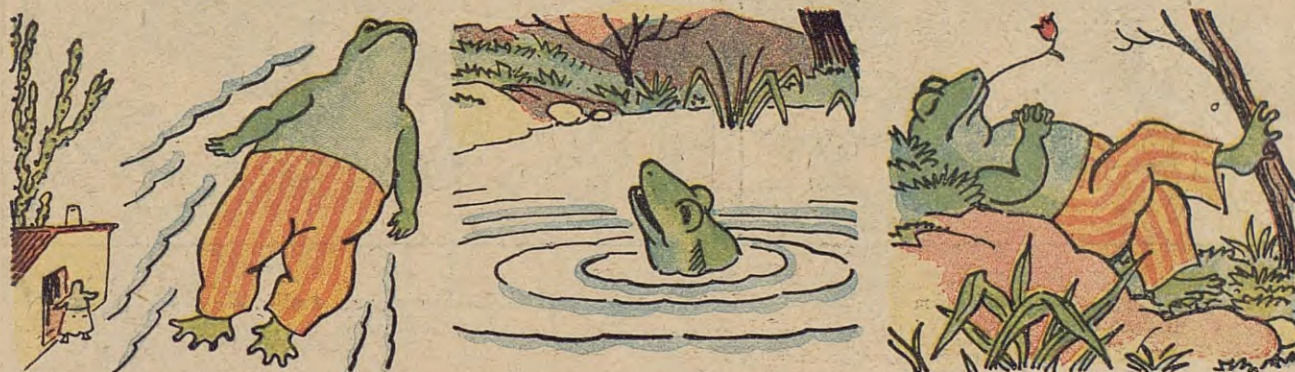
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

La sortida d'en Batraci

—Ja estic cansat d'està a casa
i, encara que som al gener,
vull sortir a prendre l'aire—
diu Batraci a la muller.

—Prompte el mes de març vindrà,
espera, que un refredat
—deia la muller amorosa—
s'agafa amb facilitat.

No hi volgué saber pas res:
Deixà l'esposa plantada
i ascendí verticalment,
allunyant-se de l'estada.

Respirà amb satisfacció
l'aire lliure, sec i viu,
que corria en un paisatge
molt diferent de l'estiu.

Sota unes brancades nues
damunt un herbei gebrat
fa una sesta perllongada
satisfet i confiat.

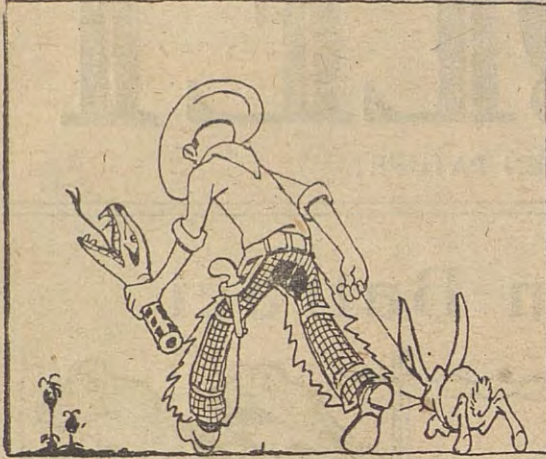

Per fi la fredor el desvetlla,
i emprenent la davallada,
es diu: —Som-hi. La muller
deu estar impacientada.

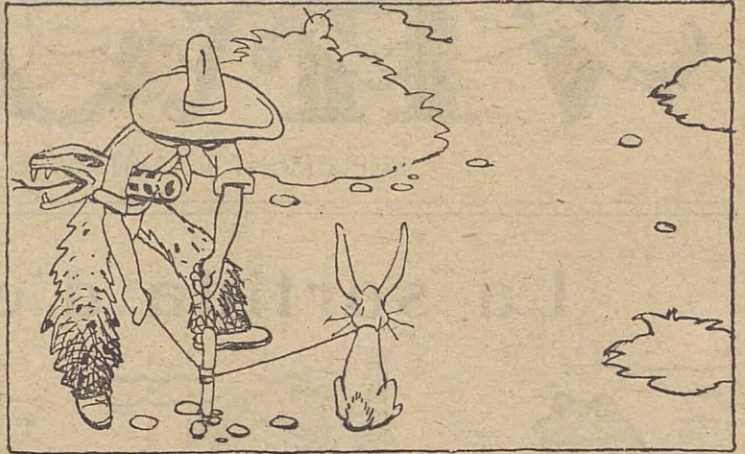
Però ell no havia comptat
amb l'acció d'una gelada,
obra d'aquell fi ventet
que li va barrar l'entrada.

Prm

Al Far-West

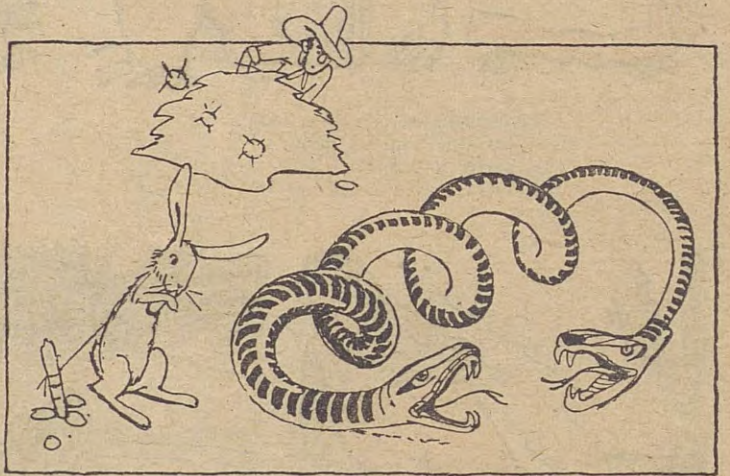
Un caçador molt valent
vol caçar una serp

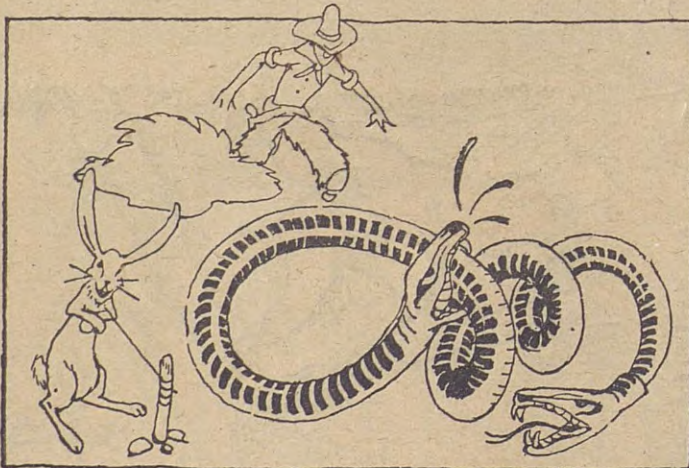
amb un cap falsificat
i un conillet ben lligat.

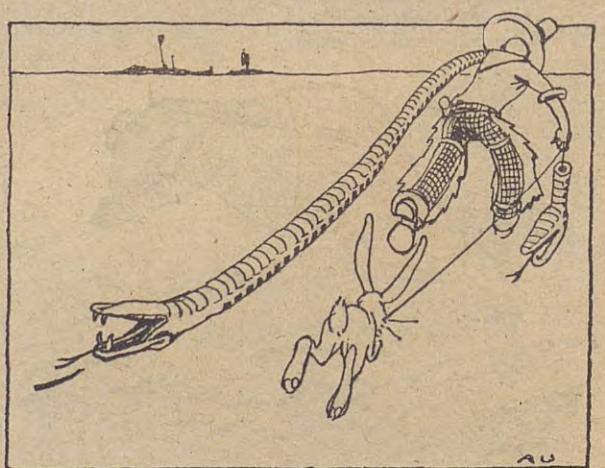
Quan la serp s'hi afua
li posa cap a la cua.

La bèstia, veient allò,
es baralla amb fort braó

i tan bé s'ha barallat
que l'esquena s'ha trencat.

El cow-boy, tot satisfet,
se'n duu serp i conillet.

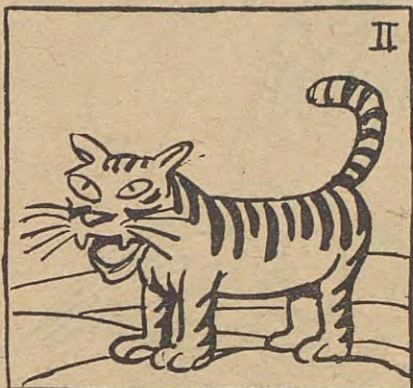
Cacera prodigiosa

Dibuixos d'en CORNET

Per en GUILLEM D'OLORO

—Dies endarrera—explicava en Tarrarí al Círcol de Caçadors—vaig veure a EN PATUFET un dibuix, que crec que era d'en Junceda, referent als tigres de Bengala. Doncs bé, sapiguen, amics

meus, que allò no és cap xisto, sinó una gran veritat, perquè realment, els tigres de Bengala tenen propietats molt extraordinàries. Si m'escolteu, amics, us en podreu convèncer.

Bengala, com tots sabeu molt bé, és la província de l'Índia que conté les ciutats de Calcuta, Chandernagore i altres i les boques del Ganges, plenes de selves impenetrables on abunden to-

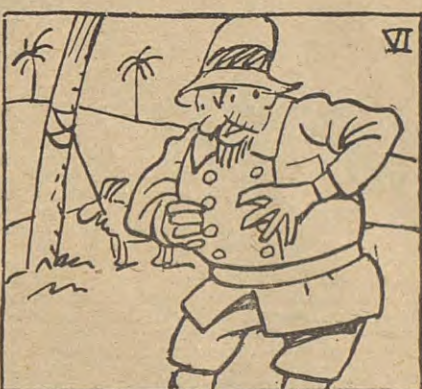

ta llei de feres. Per això vaig anar-hi a caçar els famosos tigres de Bengala.

Un dia havia sortit de part de vespre cap al lloc on havia deixat una cabra lligada esperant trobar-hi tigres.

En efecte, de tigres n'hi havia més de tres dotzenes i encara no havien tocat la cabra, els uns per por dels altres. La fosforescència dels seus ulls justi-

ficava el nom de Bengala que se'ls dona.

Veus aquí que en aquell moment em vaig adonar amb sobresalt que m'havia descuidat els cartutxos. El meu fusell

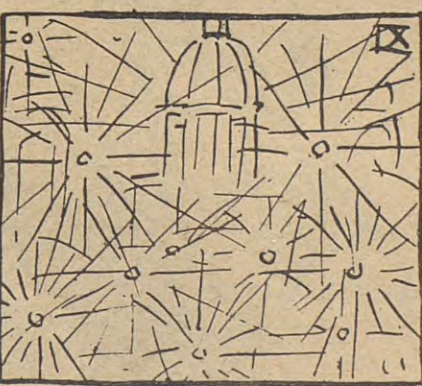
Manchester de seixanta trets, era completament inútil! Què fer!

Per sort vaig tenir una idea d'aquelles que tan sovint m'han salvat. A

terra era tot ple de pedres fogueres. Vaig començar a apedregar els tigres amb tota la meva força.

I, oh poder màgic de la Bengala! Cada tigre que era colpit per la pe-

dra foguera s'encenia amb gran flamarada, uns blava, altres verda, altres escarlata... fins que tot el bosc semblava l'Exposició en nit de revetlla...

La princesa

Temps era temps vivien en un bell lloc un rei i una reina que no es cansaven de demanar a tothora:

«Ah, si Déu es dignés concedir-nos un fill!» Però l'esperat hereu no venia mai.

Un dia, mentre la reina es banyava en les tranquiles aigües d'un xaragall en els jardins del palau, va treure el cap una granota fora de l'aigua i va dir a la reina:

«Els teus desitjos es veuran satisfets; tindràs una filla.»

Tal com ho havia dit la granota, va succeir efectivament. La reina rebé una nena tan formosa, que el rei no hi veia de cap ull de content, i va ordenar seguidament celebrar una magnífica festa, a la qual invità no sols els seus parents, amics i coneguts, sinó també les fades, a fi de què es mostressin generoses i l'afavorissin amb llurs gràcies.

hi hagué altre remei que excloure una de les fades.

Quan ja la festa estava a les acaballes, les fades començaren a concedir cada una un do meravellós a la princeseta: Una li

concedia la virtut, altra la bellesa, altra riquesa...

Però totjust la que feia dotze acabava de concedir el seu do, va entrar aquella a qui no havien convidat. Furiosa fins a l'extrem i creient que se l'havia menyspreat, sense mirar ni saludar ningú va cridar amb veu forta: «La filla del rei, quan tindrà quinze anys es punxará la mà amb un fus i caurá morta.»

Encara no havia pronunciat aquestes paraules, la fada venjativa va fugir del saló. Els concurrents i sobretot els reis es miraren astorats, però la fada que feia dotze, que per fortuna s'havia reservat un vot, encara que impotent per destruir l'encant llençat per la seva rival, va poder almenys alleugerir-lo, i s'apressà a dir:

«Però aquesta mort que deurà sofrir la princeseta no serà més que aparent; jo, per virtut del meu poder especial, la convertiré en un somni que durará cent anys.»

El rei, tement que es complís la predicció, donà ordre de fer desaparèixer tots els fusos del regne.

Mentrestant, els dons concedits per les fades començaren a florir: la princesa era tan formosa, tan discreta, tan amable i intel·ligent, que tothom que la veia se'n quedava prendat.

Succeí, no obstant, que el dia mateix que la princeseta feia els quinze anys, els seus pares la deixaren sola. La noia, sense ati-

nar que li pogués esdevenir cap mal, començà a visitar els molts departaments del castell que li eren desconeguts, i així va córrer tota la casa en tots sentits, va vi-

D'aquestes fades n'hi havia tretze en tot el regne; però com que el sobirà no tenia més que una dotzena de plats d'or per servir els menjars, es veié en un tribull i no

a d o r m i d a

sitar tots els gabinets i totes les sales, i per fi va pujar a una torre que servia de tancat.

Allà dalt, en un sostre-mort tot desmantelat, va trobar-se en presència d'una vella que donava voltes al fus d'una filosa.

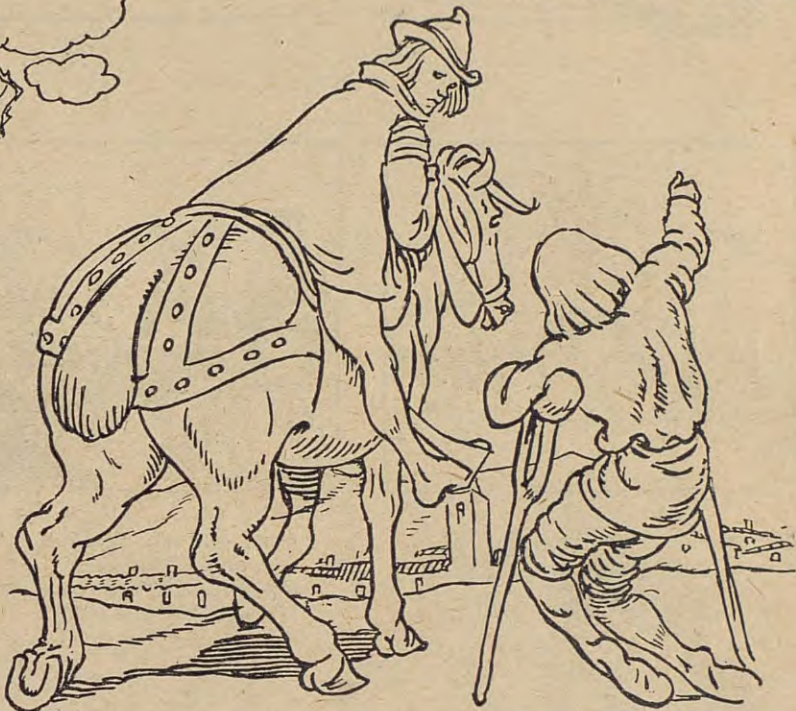
«Què feu aquí, bona dona?»-li va preguntar la noia.

«Estic filant»-respongué la vella, alçant el cap.

«Que gentilmente roda això!»-tornà la princeseta agafant el fus i volent imitar el que feia la vella.

Però encara no havia tocat l'instrument de filar, va exercir la seva influència l'encant funest, i la princeseta es va punxar el dit.

Acte seguit d'haver-se produït aquella petita ferida va caure en un pesat son, i aquest son es va estendre per tot el palau: el rei i la reina, que acabaven d'entrar, s'endormiscaren, i també totes les persones que

seus esforços eren inútils, puix el brancam era tan entrellaçat com una xarxa, i els malaurats donzells, agafats entre les maleses, quedaven penjats i morien miserablement.

Passaren anys, molts anys, va arribar al país un altre jove príncep molt ben plantat,

tot el que el vell digués per treure-li del cap el seu propòsit.

Per fortuna aquell dia acabaven els cent anys que devia durar l'encís de la fada ran-cuniosa.

Així, totjust avençà el príncep fins a l'en-

parat espinós, aquest començà a florir i de les espines en mesqueren flors que s'obrien per fer-li pas i que es tornaven a tancar teixint meravelloses garlandes darrera d'ell.

El príncep entrà al palau i va veure al mig del pati, dormint, els cavalls i els gossos, i a la teulada dormien els coloms.

Continuà avençant i va veure dormits tots els cortisans en llurs sitials, el rei i la reina també immòbils en el seu tron.

Per fi, va arribar a la torre i va obrir la porta del sostre-mort on dormia Englantina, tan bella amb la seva candida actitud, que el jove príncep no encertava a treure-li la vista del damunt. S'ajupí no obstant, i

componien la cort. Els cavalls s'adormiren a les quadres, els gossos a llurs catans, els coloms sota el taulat, les mosques enganxades a les parets.

Qui seria capaç de descriure els estrambòtics pesombres que agitaren la princeseta durant aquell perllongat son?

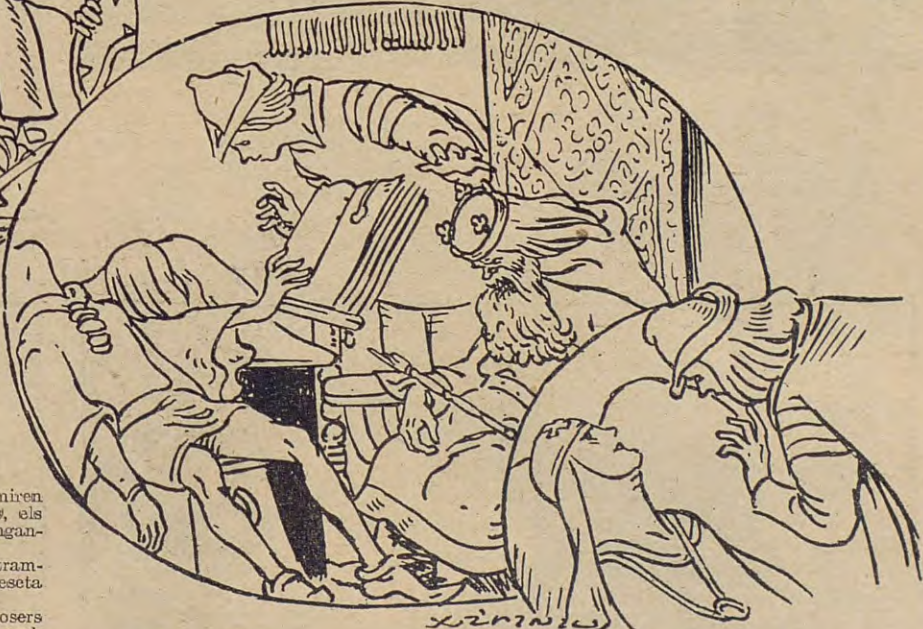
Entretant van anar creixent uns rosers punxaguts al voltant del castell, que amb els anys van arribar a ésser tan alts que van tapar per complet l'edifici, fins al punt de què els pastors deixaren d'adonar-se'n.

Ben aviat s'escampà la nova de què un son màgic s'havia emparat de la noia, i no faltaren prínceps que de tant en tant varen intentar d'obrir-se pas a través d'aquells emparats espinosos per entrar a dins. Mes els

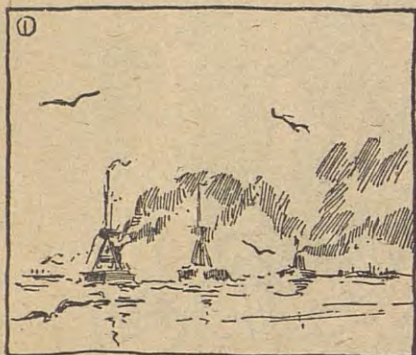
el vell de la regió li va parlar de l'emparat espinós, assegurant-li que darrera d'ell hi havia un palau que guardava una noia de magnífica bellesa, que es deia Englantina i que estava entregada a un somni pesat, igual que totes les persones que componien la cort.

El príncep hi volgué entrar i fou inútil

totjust va haver besat el front pur de la princeseta, que aquesta obrí els ulls i cessà el llarg encís. Tot el palau retornà a la vida, suspesa des de tants anys, i la princeseta, maridada amb el príncep, pogué gaudir dels dons que les bones fades li havien concedit, lliure ja del pesombre de la fada dolenta.

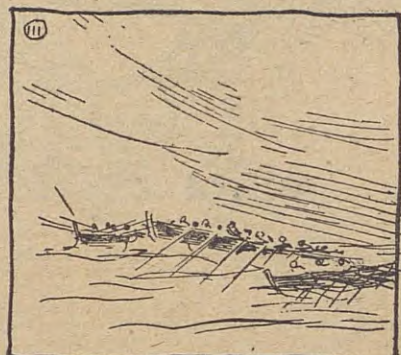
Astúcies marineres

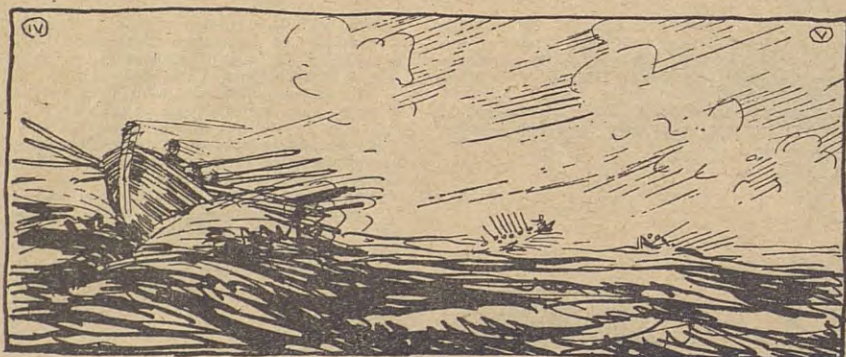
I
A un port internacional
hi havia alguns cuirassats
de tres nacionalitats
per coincidència casual.

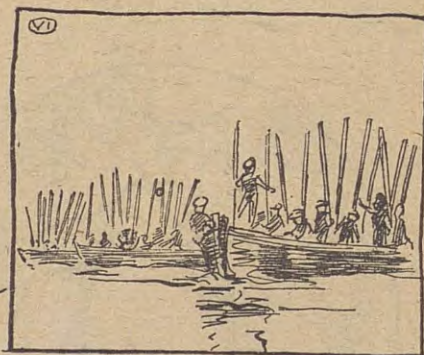
II
Entre ells van organitzar
regates de bogadors
per passà el temps enutjós
tot fent esport a la mar.

III
Tres canoes han armat
amb vint remers cadascuna.
Donen la sortida: Una,
dues, tres... i ja han marxat.

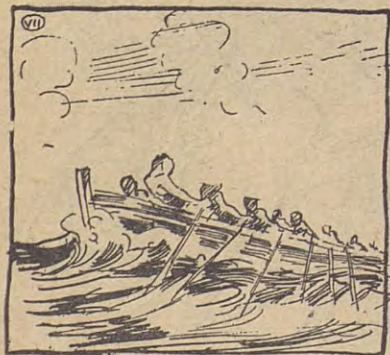

IV
Una de les llanxes fuig
amb rapidesa tan gran
que els altres resten badant
sens dissimular l'enuig.

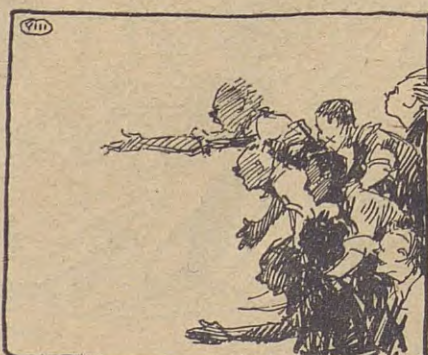

V
Mes després hom s'ha adonat
del per què aquell bot guanyava.
Sota la quilla hi portava
un gros torpede engegat!

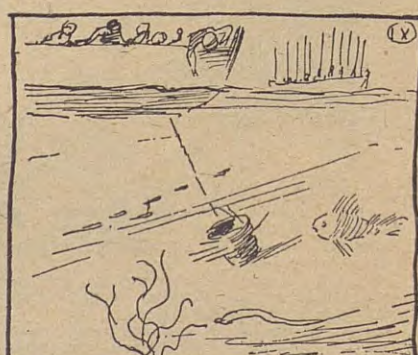
VI
Regates tornen a fer
sens parlar més, l'endemà
i es tornen a aliniar
les canoes, com primer.

VII
Però llavors hom s'adona
que el bot tan ràpid ahir
sembla ara que va a dormir.
Quasi no es mou sobre l'ona.

VIII
Crits, rialles: —Ep, què feu!
¿que no us podeu bellugar?
Els vinga amb força bogar
però del lloc ningú els treu.

IX
I és que els rivals en revenja
de la treta del torpede
li han lligat una galleda
que sota la quilla penja!

Roda el món i torna al Born

EN Peret Viuviu va trobar als Encants de Belcaire una motocicleta de dos cavalls, força rovellada i antiga, que l'hi van donar per deu duros.

Se l'endugué a casa, la va netejar, la va pintar una mica, hi posà neumàtics nous i una botzina i posà un anunci al *Mundo*, dient:

«Es ven una moto «Llampec», mo-

rumiar com s'ho faria per treure'n vuitanta duros.

En primer lloc, canvià el manillar sistema antic per un d'aquests eixamplats que ara són moda, ben niquelat i lluent. Després, amb la llima va fer desaparèixer el número 1912 que hi havia sota el càrter.

I a l'endemà posà aquest anunci al *Mundo*:

«Ganga!—«Llampec» model 1921, ràpida i segura, neumàtics i accessoris nous. Manillar ajustable, eines noves completes, marxa perfecta. 400 pessetes.»

Això de 1921 ¿qui li ho podria desmentir? La vella xifra no havia deixat rastre.

En Jaume Vajavà, revenedor de motos, veié l'anunci, veié la moto i la comprà de seguida.

—¿Què te'n sembla?—digué al seu ajudant.

—Bona, estupenda!

—Ja ho veus, i només vuitanta duros! Però, espera! Ja veuràs quant en treurem nosaltres.

—¿Què hi farem?

—Pintura Cuco, una selleta nova, fre de direcció, silencios Zum-Zum...

Al cap de dos dies sortia al *Mundo* el següent anunci:

«Moto de Cursa i Turisme, model especial 1929, construïda expressament per un client que ha mort abans de rebre-la. Es cediria a preu raonable.»

En Peret Viuviu feia molt temps que recollia diners per poder arribar a tenir una moto com cal, una de ben potent, ben esportiva, ben ràpida. I quan

hagué recollit una quantitat respectable, veié l'anunci anterior i s'apressà a córrer per veure aquella meravella en motocicletes.

Oh! quina moto més formosa! En Peret no s'hauria cansat mai de guaitar-la. Posada sobre un stand entre cortines de vellut fosc, lluint els seus niquelats, el seu esmalt blanc i roig, els seus cilindres ben negres, entusiasma-va la seva ànima esportiva. Hi havia compta-quilòmetres, fre de direcció, selleta blanquíssima, silencios Zum-Zum, llum elèctrica...

—¿Quant val?—féu en Peret, tremolós.

—Tres cents duros—digué en Vajavà, decidit.

—Es meva!—exclamà en Peret, entregant els bitllets.

I tot satisfet se l'endugué a casa, atronant els carrers amb el silencios obert.

EL QUADRO VELL

Uns pagesos visitaven un museu d'antiguitats i veieren un bell quadre que un artista allà instal·lat copiava amb molta cura tan bé com l'original.

Un d'ells diu: —¿Per què deu ésser que pintin un quadre igual que aquest que hi ha? No m'ho explico.

—Es molt senzill—l'altre fa—. El que hi ha és vell, ¿no t'adones? i quan estigui pintat el nou, aquest que s'acaba al drapaire el donaran.

P. E. P.

A LA FONDA

—Anit vaig deixar les botes aquí fora i no les han tocat.

—Encara que hi deixés el rellotge no el tocaria ningú. Som molt honrats a casa!

(De *Mocca*)

del 1916; neumàtics i accessoris nous, marxa perfecta. 200 pessetes. Es ganga.»

Això de 1916 s'ho havia inventat en Peret, perquè per allà sota el càrter, uns números mig esborrats deien 1912, però el negoci és el negoci.

En Jordi Voivoi visità la màquina que l'anunci oferia i li plagué. Sense regatejar pagà els quaranta duros i se la va endur.

Un cop a casa seva, la netejà millor, hi posà llums nous, gomes noves al manillar, pintà els cilindres amb grafit, hi posà una bosseta d'eines i anuncià al cap d'alguns dies al *Mundo*:

«Llampec», model 1918, neumàtics, llums, accessoris i eines completament nous, marxa perfecta. 300 pessetes. Es ganga!»

Això del 1918 s'ho havia inventat en Voivoi, perquè per allà sota el càrter havia vist uns números que deien 1912, però el negoci és el negoci.

En Joanet Vavau, després d'examinar detingudament la moto que en Voivoi li oferia, regatejà una mica i acabà per endur-se-la pagant-ne cinquanta cinc duros.

Quan la tingué a casa li donà una dutxa general amb petroli i es posà a

Veu de dintre:—Nen, mira quina hora és.

Nen:—Haurà d'esperar un moment, mamà, que tornaré a muntar el rellotge.

(De *The Passing Show*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Una batalla campal
de rua de Carnaval.

Amb segones els han dat
un honor tan enlairat.

No trobant altre remei
de necessitat fan llei.

Amb exèrcit escollit
a la batalla han partit.

—Noi, l'enemic ja apareix.
Hi haurà la pila del greix!

A tirar han començat
del general al soldat.

Al capdamunt d'una tanca
apareix bandera blanca.

Tots els caps s'han aplegat
a comptà el cartutx usat.

Allà la victòria és
d'aquell que dispara més.

I derrotat l'enemic
ja no causa més fatic.